

se úřad přesvědčil, zda a kdy st-l dal časopisům rozkaz, aby inserát dále neuveřejňovaly.

Ani námitce té nemohl nss přiznati oprávněnost.

Jak z protokolu sepsaného dne 18. dubna 1923 patrně, byl právním zástupci st-le téhož dne dán úřední rozkaz, aby další uveřejnění pozastaveného inserátu bylo ihned zastaveno; zároveň bylo st-li pohroženo donucovacími prostředky podle § 152 ž. ř. Zástupce st-lův vzal rozkaz ten s protestem na vědomí. Přes to dal však st-l, jak sám doznává, teprve 24. dubna 1923 redakcím dotčených periodických časopisů rozkaz, aby inserát sistovaly. Když st-l nechal uplynouti skoro celý týden, než úředního rozkazu konečně uposlechl, nemůže právem vytýkati, že úřad shledal v tomto opomenutí okolnost přitěžující.

Z těchto příčin bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 2970.

Dávka z přírůstkem hodnoty: Je podstatnou vadou řízení, vyřídí-li zem. správní výbor »rozklad« nabyvatele, kterým se tento domáhá toliko zavedení vyměřovacího řízení s nabyvatelem podle § 15, odst. 3 č. dávk. řádu z r. 1915, jako rekurs proti platebnímu rozkazu, nabyvateli ani nedoručenému.

(Nález ze dne 10. prosince 1923 č. 19.686.)

V ě c: Leopold K. v K. V. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstkem hodnoty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: St-li bylo výměrem insp. pro zem. dávky v Praze z 27. února 1922 sděleno, že z převodu nemovitosti vl. č. 4 v D. prodané Alžbětou K. st-li kupní smlouvou ze 13. srpna 1918 vyměřena byla zcizitelce platebním rozkazem z 30. prosince 1921 dávka z přírůstkem hodnoty 17.172 K 80 h, a zároveň mu bylo připomenuto, že dle § 15 d. ř. pro Čechy z r. 1915 při nedobytnosti dávky na zciziteli ručí za ni nabyvatel a že by tedy dávka ta — nebyla-li by dobytá na zciziteli, — mohla býti v y m ě ř e n a na st-li jako nabyvateli.

Podáním z 6. března 1922 označeným jako rozklad, případně stížnost vznesl st-l přes to, že mu dosud nebyl doručen záruční platební rozkaz a že proto dle § 20 cit. d. ř. nemůže podati stížnost, — námitky proti výši vyměřené dávky, dovozuje že nabývací hodnota byla větší než zcizovací a že tu jde o patrný omyl úřadu. Činil proto návrh:

1. aby s ním sděleny byly základy vyměření a aby dávka byla opravena a snížena,

2. aby s ním zavedeno bylo vyměřovací řízení,

3. aby mu dle § 15 d. ř. byl oznámen obnos dávky, na d který na jeho ručení naprosto nároků činiti nelze. Pro případ, že by návrhu vyhověno nebylo, žádal aby rozklad byl předložen jako stížnost k zsv-u.

Podání toto předloženo zsv-u, jenž je nař. rozhodnutím jako stížnost podanou do platebního rozkazu z 30. prosince 1921 zamítl jako opožděnou s odůvodněním, že straně byl platební rozkaz doručen 25. ledna

1922, lhůta k podání stížnosti končila 24. února 1922, stížnost sepsaná 6. března 1922 došla k zsv-u jakožto zákonem určenému místu podacímu teprve 8. března 1922.

Stížnost u nss podaná naříká rozhodnutí toto pro nezákonnost a vadnost řízení; poukazuje k tomu, že st-li platební rozkaz doručen nebyl, že st-l do něho si nestěžoval, platební rozkaz byl doručen pouze zcizitelce, jež stížnost proti němu nepodala. Rozklad event. stížnost byla řízena proti sdělení úřadu z 27. února 1922, opravný prostředek byl proto podán včas, žal. úřad však nevyřídil opravný prostředek st-lem podaný, nýbrž opravný prostředek jiný, který vůbec podán nebyl. Rozklad event. stížnost byla řízena proti tomu, že st-l byl zpraven o tom, že zcizitelce byl doručen platební rozkaz o dávce, aniž bylo zavedeno s ním jako in eventum zavázaným kupcem nemovitostí řízení vyměřovací.

O stížnosti této uvážil nss toto:

Dávkový řád pro Čechy z r. 1915 v § 15 předpisuje v odst. 2, že při nedobytnosti dávky na zciziteli ručí za ni nabyvatel, a v odst. 3 přiznává nabyvateli právo žádati, aby úřad vyměřovací obnos davky, na d který na jeho ručení naprosto nárok činiti nelze, nejkratší cestou a bez závaznosti naproti zciziteli vyšetřil a jemu oznámil; dle § 20 cit. dáv. řádu pak přípustná jest do rozkazu záručního, jímž se nabyvateli ukládá placení dávky u zcizitele nedobyté, stížnost ve lhůtě 30denní od doručení jeho k výboru zemskému, kterou sluší podati přímo u zv-u.

Jest zřejmo, že zákon těmito předpisy předejiti chtěl možnost, aby nabyvatel liknavostí zcizitele proti nesprávně předeepsané dávce byl poškozen tím, že by při nastalé insolvenční tohoto byl zavázán i nesprávně určenou dávkou hraditi.

Se zřetelem k uvedeným předpisům lze sdělení, učiněné st-li dne 27. února 1922 pokládati jen za upozornění na možný případ ručení; z citace § 15 v něm obsažené mohl pak nabyvatel shledati, jakou cestou se má domáhati omezení svého záručního závazku.

V tomto smyslu dlužno proto rozuměti rozkladu, jež podal st-l proti uvedenému; přes to, že podání bylo označeno jako rozklad, pokud se týče stížnost, nebylo obsahem svým než žádostí ve smyslu § 15 odst. 3 d. ř. o zavedení vyměřovacího řízení s nabyvatelem za účelem vymezení záruční povinnosti jeho a bylo věcí správního úřadu, aby návrhu v tomto směru v podání obsaženému vyhověl.

Správní úřad však k návrhům st-lovým, ač zřejmě byly učiněny ve smyslu § 15, odst. 3 d. ř. a to dokonce s dovoláním se tohoto předpisu, nepřihlížel; žal. úřad vydal pak rozhodnutí opírající se o předpoklady, které jsou v rozporu se spisy.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

č. 2971.

Zajištění bytu pro stát. zaměstnance: Nelze zajistiti byt obývaný státním zaměstnancem pro jiného stát. zaměstnance podle § 13 zák. č. 225/1922 a č. 87/1923, jestliže v době úředního přeložení onoho stát. zaměstnance nájemní poměr mezi ním a vlastníkem domu byl již soudním smírem pravoplatně zrušen.

(Nález ze dne 10. prosince 1923 č. 20.569.)